

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 10815/2022
05.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Споменке Зарић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Павлица, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Републички хидрометеоролошки завод, са седиштем у Београду, кога заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3299/21 од 06.04.2022. године, у седници одржаној 05.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3299/21 од 06.04.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3299/21 од 06.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 581/20 од 05.10.2020. године, ставом I изреке, обавезана је тужена да за тужиоца код РФ ПИО фонда уплати припадајуће ПИО доприносе за периоде радног ангажовања почев од 15.04.2001. године закључно са 15.04.2018. године, а све према важећој стопи од важеће законске основице у тренутку исплате. Ставом II изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 79.550,00 динара. Ставом III изреке, одбачен је захтев тужиоца за ослобађање од плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3299/21 од 06.04.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре

правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда у конкретном случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је уплата ПИО доприноса за периоде тужиоцевог радног ангажовања, а побијана одлука је донета применом правила о терету доказивања и одговарајућих одредаба материјалног права. Пошто се посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права, а побијана пресуда је донета на основу одредбе процесног закона, следи да нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужене.

Из тог разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У тужби ради дуга поднетој суду 06.11.2018. године тужилац није означио вредност предмета спора до закључења главне расправе, а то није учинио ни првостепени суд. У таквој ситуацији, према становишту Врховног касационог суда, вредност предмета спора се утврђује према одређеној, односно наплаћеној судској такси. Из списка произлази да су таксе на одлуке нижестепених судова и на жалбу одређене у износу од 1.900,00 динара. Таксеном тарифом – тарифни број 1, која је саставни део Закона о судским таксама ("Службени гласник РС" бр. 28/94 са изменама и допунама) прописано је да се такса од 1.900,00 динара плаћа према вредности предмета спора до 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић